



SEJM  
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ  
VII kadencja

**Druk nr 1096**  
Warszawa, 11 lutego 2013 r.

Pani  
Ewa Kopacz  
Marszałek Sejmu  
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 158 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 115 ust. 1 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie na Sejm składają wniosek:

**- o wyrażenie wotum nieufności Radzie Ministrów kierowanej przez Prezesa Rady Ministrów Pana Donalda Tuska i wybranie Pana Piotra Tadeusza Glińskiego na Prezesa Rady Ministrów.**

Do reprezentowania wnioskodawców upoważniamy pana posła Jarosława Kaczyńskiego.

(-) Adam Abramowicz; (-) Andrzej Adamczyk; (-) Waldemar Andzel; (-) Dorota Arciszewska-Mielewczyk; (-) Jan Krzysztof Ardanowski; (-) Iwona Ewa Arent; (-) Marek Ast; (-) Zbigniew Babalski; (-) Piotr Babinetz; (-) Barbara Bartuś; (-) Dariusz Bąk; (-) Włodzimierz Bernacki; (-) Andrzej Bętkowski; (-) Mariusz Błaszczak; (-) Joachim Brudziński; (-) Barbara Bubula; (-) Zbigniew Chmielowiec; (-) Witold Czarnecki; (-) Arkadiusz Czartoryski; (-) Edward Czesak; (-) Leszek Dobrzyński; (-) Zbigniew Dolata; (-) Andrzej Duda; (-) Jan

Dziedziczak; (-) Tadeusz Dziuba; (-) Jacek Falfus; (-) Anna Fotyga; (-) Zbigniew Girzyński; (-) Szymon Giżyński; (-) Kazimierz Gołojuch; (-) Małgorzata Gosiewska; (-) Artur Górski; (-) Czesław Hoc; (-) Adam Hofman; (-) Józefa Hryniewicz; (-) Michał Jach; (-) Wiesław Stanisław Janczyk; (-) Wojciech Jasiński; (-) Andrzej Jaworski; (-) Krzysztof Jurgiel; (-) Tomasz Kaczmarek; (-) Jarosław Kaczyński; (-) Mariusz Kamiński; (-) Mariusz Antoni Kamiński; (-) Izabela Kloc; (-) Sławomir Kłosowski; (-) Lech Kołakowski; (-) Robert Kołakowski; (-) Henryk Kowalczyk; (-) Bartosz Kownacki; (-) Maks Kraczkowski; (-) Leonard Krasulski; (-) Marek Kuchciński; (-) Zbigniew Kuźmiuk; (-) Adam Kwiatkowski; (-) Tomasz Latos; (-) Krzysztof Lipiec; (-) Adam Lipiński; (-) Marek Łatas; (-) Maciej Łopiński; (-) Marzena Machałek; (-) Antoni Macierewicz; (-) Ewa Malik; (-) Maciej Małecki; (-) Gabriela Masłowska; (-) Marcin Mastalerek; (-) Jerzy Materna; (-) Grzegorz Matusiak; (-) Marek Matuszewski; (-) Beata Mazurek; (-) Krzysztof Michałkiewicz; (-) Kazimierz Moskal; (-) Piotr Naimski; (-) Maria Nowak; (-) Marek Opiola; (-) Jacek Osuch; (-) Stanisław Ożóg; (-) Anna Paluch; (-) Krystyna Pawłowicz; (-) Bolesław Grzegorz Piecha; (-) Stanisław Pięta; (-) Dariusz Piontkowski; (-) Stanisław Piotrowicz; (-) Jerzy Polaczek; (-) Marek Polak; (-) Piotr Polak; (-) Krzysztof Popiołek; (-) Piotr Pyzik; (-) Elżbieta Rafalska; (-) Adam Rogacki; (-) Jarosław Rusiecki; (-) Bogdan Rzońca; (-) Małgorzata Sadurska; (-) Jacek Sasin; (-) Grzegorz Schreiber; (-) Dariusz Seliga; (-) Jarosław Sellin; (-) Anna Elżbieta Sobecka; (-) Lech Sprawka; (-) Stefan Strzałkowski; (-) Marek Suski; (-) Paweł Szałamacha; (-) Wojciech Szarama; (-) Krzysztof Szczerski; (-) Jolanta Szczypińska; (-) Andrzej Szlachta; (-) Jerzy Szmit; (-) Stanisław Szwed; (-) Beata Szydło; (-) Jan Szyszko; (-) Janusz Śniadek; (-) Jacek Świat; (-) Krzysztof Tchórzewski; (-) Robert Telus; (-) Ryszard Terlecki; (-) Grzegorz Tobiszowski; (-) Jan Tomaszewski; (-) Kazimierz Michał Ujazdowski; (-) Jan Warzecha; (-) Witold Waszczykowski; (-) Przemysław Wipler; (-) Jadwiga Wiśniewska; (-) Elżbieta Witek; (-) Marcin Witko; (-) Michał Wojtkiewicz; (-) Grzegorz Adam Woźniak; (-) Anna Zalewska; (-) Sławomir Zawisłak; (-) Łukasz Zbonikowski; (-) Jarosław Zieliński; (-) Kosma Złotowski; (-) Maria Zuba; (-) Wojciech Zubowski.

## UZASADNIENIE

### I. Podstawy wniosku o konstruktywne wotum nieufności

Składając wniosek na podstawie art. 158 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wypada odnieść się do *ratio legis* instytucji konstruktywnego wotum nieufności. Pierwszą jej funkcją jest umożliwienie zmiany rządu w trakcie kadencji w sytuacji, gdy doszło do takiej zmiany układu sił w Sejmie, że rząd nie dysponuje już większością, powstała zaś wyraźna większość zdolna do powołania nowego gabinetu i właśnie w jej imieniu składany jest wniosek o wotum nieufności. Można wskazać jednak także drugą funkcję, jaką jest inicjowanie zmiany rządu przez opozycję, która – zgodnie z przekonaniem znaczącej części opinii publicznej – uważa dalsze trwanie dotychczasowego rządu za szkodliwe dla kraju i poprzez konstruktywne wotum nieufności dąży do wytworzenia nowej większości sejmowej. Decydując się na taki krok, opozycja odwołuje się do podstawowej misji związanej z pełnieniem mandatu posła, jaką jest reprezentowanie całego Narodu, wszystkich wyborców. Zgodnie z zasadą mandatu wolnego, wyrażoną w art. 104 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, poseł nie jest związany żadnymi instrukcjami. W ślubowaniu składanym przy objęciu mandatu (art. 104 ust. 2) zobowiązuje się rzetelnie i sumiennie wykonywać obowiązki wobec Narodu, a nie takiej czy innej partii, strzec interesów Państwa, a nie grupy aktualnie sprawującej władzę, czynić wszystko dla pomyślności Ojczyzny i dobra obywateli, a nie członków ekipy rządowej i jej klienteli.

Do tej konstytucyjnej misji wszystkich posłów, do ich wierności złożonej przysiędze ma prawo odwołać się nawet stosunkowo niewielka mniejszość parlamentarna. Zgodnie z art. 158 ust. 1 Konstytucji do zainicjowania procedury konstruktywnego wotum nieufności wystarcza wola 46 posłów (dla porównania: poselski wniosek do Trybunału Konstytucyjnego musi być poparty przez 50 posłów – art. 191 ust. 1 pkt 1).

Do istoty konstruktywnego wotum nieufności należy jednoczesne wybranie przez Sejm nowego Prezesa Rady Ministrów. Osoba ta nie musi być posłem ani senatorem. Konstytucyjnie dopuszczalne jest powołanie rządu, którego skład w całości lub przeważającej części jest pozaparlamentarny. Gabinety o takim charakterze bywają powoływane, w sytuacjach kryzysowych, w różnych państwach demokratycznych o systemach parlamentarno-gabinetowych. Mieliśmy takie rządy także u nas w latach dwudziestych minionego stulecia (gabinety Władysława Grabskiego i Władysława Sikorskiego). Funkcjonowanie rządów pozaparlamentarnych, cieszących się poparciem

większości parlamentarnej, dowodzi, że w sytuacjach kryzysowych możliwe jest zawieszenie partyjnych partykularyzmów.

Niniejszy wniosek jest zatem zgodny zarówno z literą, jak i z duchem konstytucyjnej instytucji konstruktywnego wotum nieufności.

My, posłowie Prawa i Sprawiedliwości, składamy wniosek o konstruktywne wotum nieufności ze względu na zdecydowanie negatywną ocenę pracy Rady Ministrów kierowanej przez Donalda Tuska, która nie spełnia elementarnych warunków uzasadniających akceptację przez posłów świadomie wypełniających swój mandat jako reprezentantów ogółu społeczeństwa. W przekonaniu, że dalsze trwanie tego gabinetu szkodzi Polsce, proponujemy powołanie rządu pozaparlamentarnego, na czele którego stanie wybitny bezpartyjny ekspert, profesor nauk humanistycznych Piotr Gliński.

Ocenę polityki Rady Ministrów kierowanej przez Donalda Tuska przedstawimy Izbie podczas debaty nad niniejszym wnioskiem.

W porozumieniu z naszym kandydatem oświadczamy, że wybranie go przez Sejm na Prezesa Rady Ministrów otworzy drogę do prowadzenia przezeń konsultacji, w których będą brane pod uwagę trzy warianty sprawnego rządu kierowanego przez bezpartyjnego premiera: gabinet składający się z przedstawicieli partii politycznych; gabinet ekspercki, którego członków zaproponują premierowi partie polityczne; wreszcie gabinet autorski, w którego skład wejdą eksperci zaproponowani przez premiera. Każdy z tych wariantów oczywiście zakłada prowadzenie przez nowego Prezesa Rady Ministrów konsultacji ze wszystkimi siłami politycznymi reprezentowanymi w Sejmie, tak aby nowy gabinet cieszył się poparciem jak największej liczby posłów. Jesteśmy też otwarci na różne rozwiązania odnoszące się do okresu funkcjonowania nowego rządu – zarówno takie, które oznaczałyby pełnienie jego misji do końca czteroletniej kadencji Sejmu, jak i takie, które wiązałyby się z jej skróceniem.

## **II. Osoba kandydata na urząd Prezesa Rady Ministrów**

Pan Piotr Tadeusz Gliński urodził się 20 kwietnia 1954 r. w Warszawie. W 1973 roku, po ukończeniu warszawskiego Liceum Ogólnokształcącego im. Bolesława Prusa, rozpoczął studia w Instytucie Nauk Ekonomicznych Uniwersytetu Warszawskiego. Od 1974 roku studiował na tymże Uniwersytecie, w ramach indywidualnego toku studiów, także socjologię i psychologię. W 1978 roku uzyskał stopień magistra ekonomii, obroniwszy pracę magisterską poświęconą krytycznej analizie sprzeczności tkwiących w gospodarce socjalistycznej (temat: *Stosunki produkcji a socjalistyczny model konsumpcji*, promotor:

prof. Władysław Baka). Pod koniec studiów podjął współpracę z Komitetem Badań i Prognoz Polskiej Akademii Nauk „Polska 2000”. W latach 1978–1982 odbył studia doktoranckie w Instytucie Filozofii i Socjologii PAN. W czasie studiów doktoranckich i później, do 1985 roku, uczestniczył w badaniach empirycznych prowadzonych w Zakładzie Badań nad Stylami Życia IFiS PAN pod kierunkiem prof. Andrzeja Sicińskiego oraz w opracowaniu i publikacji ich wyników. Badania stylu życia miały po części charakter międzynarodowych studiów porównawczych i były prowadzone we współpracy z socjologami fińskimi, zarówno w Polsce, jak i Finlandii.

W 1984 roku mgr Piotr Gliński obronił rozprawę doktorską na temat: *Ekonomiczne uwarunkowania stylu życia. Rodziny miejskie w Polsce w latach siedemdziesiątych* (promotor: prof. Andrzej Siciński) i uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych. Była to jedna z pierwszych prac socjologicznych opisujących m.in. zjawiska biedy, szarej strefy i gospodarki nieformalnej, charakterystyczne dla ówczesnej Polski. Z tych powodów nie została ona opublikowana, mimo że komisja doktorska rekomendowała ją do druku. Z kolei z powodu udziału w strukturach „Solidarności” dr Piotr Gliński nie mógł przez kilka lat otrzymać etatu w instytucjach naukowych; pracował m.in. jako robotnik wysokoociowy w Spółdzielni Pracy „Alpinex”. Pracę naukową podjął dopiero w 1984 roku, gdy został zatrudniony jako asystent, a następnie adiunkt w Biurze Studiów Komitetu PAN „Polska 2000”. W okresie tym m.in. współorganizował wielką ogólnopolską konferencję na temat stanu zdrowia społeczeństwa polskiego i uwarunkowań środowiskowych zdrowia (*Człowiek – środowisko – zdrowie*) oraz redagował tom pokonferencyjny.

W 1986 roku powrócił do Instytutu Filozofii i Socjologii PAN, z którym jest związany do dziś. Najpierw objął tu stanowisko adiunkta w Zakładzie Badań nad Stylami Życia, a w 1991 roku – w Zakładzie Społeczeństwa Obywatelskiego, którym kierował w latach 1992–2005. W 1996 roku uzyskał w macierzystym Instytucie stopień doktora habilitowanego nauk humanistycznych na podstawie dorobku naukowego, w szczególności monografii *Polscy Zieloni. Ruch społeczny w okresie przemian* (wydanie książkowe: IFiS PAN, Warszawa 1996). Za książkę tę autor został nagrodzony prestiżową Nagrodą im. Stanisława Ossowskiego.

Od 1998 roku jest także nauczycielem akademickim na Uniwersytecie w Białymstoku. Tutaj współtworzył Instytut Socjologii, w którym w 1998 roku został uniwersyteckim profesorem nadzwyczajnym, a od 2002 roku kieruje – obecnie na stanowisku profesora zwyczajnego – Katedrą Socjologii Struktur Społecznych. Przez kilka lat prowadził też zajęcia dydaktyczne na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu oraz w Wyższej Szkole Humanistycznej w Pułtusku. Od wielu lat prowadzi również seminarium

w języku angielskim w szkole doktorskiej IFiS PAN. Wykładał ponadto na kilku innych uczelniach w Polsce i za granicą. Za pracę naukową i działalność organizacyjną otrzymał dwukrotnie, w roku 2005 i 2008, Nagrodę Rektora Uniwersytetu w Białymstoku, a w roku 2009 Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Od wielu lat Piotr Gliński jest członkiem Polskiego Towarzystwa Socjologicznego. W latach 1989–1993 był członkiem Zarządu Oddziału Warszawskiego PTS, w latach 1995–1997 skarbnikiem Zarządu Głównego, a następnie wiceprzewodniczącym Towarzystwa, w latach 2005–2011 stał na jego czele jako przewodniczący, a członkiem Zarządu Głównego pozostaje do dziś. Od roku 2011 jest również członkiem (z wyboru) Komitetu Socjologii Polskiej Akademii Nauk.

Wyrazem uznania dla bogatego dorobku naukowego Piotra Glińskiego jest tytuł naukowy profesora nauk humanistycznych, nadany postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego z 24 kwietnia 2008 r. (Monitor Polski nr 40, poz. 352). Dorobek ten obejmuje ponad 100 publikacji naukowych wydanych w kraju i zagranicą, w tym kilka książek, a także udział w wielu projektach badawczych.

Prof. Piotr Gliński jest wybitnym znawcą problematyki społecznych aspektów ochrony środowiska, społeczeństwa obywatelskiego i ruchów społecznych. Od kilkunastu lat wykłada problematykę mikro- i makrostruktur społecznych. Jako doświadczony badacz empiryczny, wykładowca, recenzent projektów badawczych, książek, artykułów i dorobku naukowego wielu polskich pracowników nauki, działacz i wieloletni przewodniczący Polskiego Towarzystwa Socjologicznego, współorganizator kilku Ogólnopolskich Zjazdów Socjologicznych, a także organizator i uczestnik setek konferencji i seminariów dotyczących socjologicznych problemów polskiego społeczeństwa zna również doskonale dorobek polskiej socjologii i w znacznym stopniu także socjologii światowej. Co za tym idzie – posiada pogłębioną wiedzę o mechanizmach funkcjonowania polskiego społeczeństwa oraz jego podstawowych współczesnych problemach i barierach rozwojowych, a także niewykorzystanych zasobach i ukrytych rezerwach społecznych, ekonomicznych i kulturowych. Jest to wiedza niezbędna i możliwa do twórczego i racjonalnego zastosowania w polityce. Przez wiele lat organizował także i prowadził rozmaite cykle konwersatoryjne i seminaryjne dotyczące problemów funkcjonowania współczesnych instytucji i państw demokratycznych, a także zagadnień europejskich (m.in. wieloletnie konwersatorium na temat samoorganizacji społecznej w jednoczącej się Europie czy organizowane w PTS cykle *Debaty o Polsce* i *Debaty o świecie*).

Wszystko to predestynuje go w sposób szczególny do sprawowania funkcji państwowych, które wymagają rozumienia potrzeb, mechanizmów i problemów

współczesnych społeczeństwach, a także sposobów rozwiązywania kwestii społecznych, gospodarczych i kulturowych, co jest istotą działalności politycznej. Należy dodać, że prof. Piotr Gliński posiada dość rzadką we współczesnym świecie wiedzę na temat związków instytucjonalnych nauki ze sferą polityki. Od lat postuluje w swej publicystyce i wypowiedziach publicznych (np. w wystąpieniach programowych na dwóch Ogólnopolskich Zjazdach Socjologicznych w latach 2007 i 2010) reformę relacji między sektorem nauki i administracją państwową.

Nie mniej ważne są jego doświadczenia w pełnieniu wspomnianych wyżej funkcji kierowniczych, a także wieloletnie, bogate doświadczenia w zakresie tworzenia podstaw rozwoju społeczeństwa obywatelskiego w Polsce. Prof. Piotr Gliński od lat osiemdziesiątych – jako teoretyk, ekspert, praktyk, czasem publicysta – był głęboko zaangażowany w projektowanie, kształtowanie i doskonalenie polskiego sektora pozarządowego, m.in. w programowanie i budowanie relacji tego sektora z administracją państwową i samorządową. Między innymi współtworzył pierwszy w Europie Środkowej i Wschodniej ośrodek infrastrukturalny dla organizacji obywatelskich (Biuro Obsługi Ruchu Ekologicznego), a także pierwsze instytucje współpracy administracji centralnej z organizacjami pozarządowymi, działające w strukturach Ministerstwa Ochrony Środowiska najpierw w okresie rządu Jana Olszewskiego, a później – rządu koalicji AWS-UW. W tym zakresie był stale obecny w polskim życiu publicznym czasu transformacji. W różnych okresach był m.in. doradcą wiceministra ochrony środowiska oraz członkiem zespołu doradców społecznych ministra pracy. W oparciu o swoje wieloletnie doświadczenia praktyczne i wiedzę teoretyczną z zakresu społeczeństwa obywatelskiego prof. Piotr Gliński opracował i opublikował program zasadniczej reformy instytucji obywatelskich oraz warunków ich rozwoju i funkcjonowania w Polsce (kwartalnik „Trzeci Sektor” 2012, nr 26).

W ciągu ostatnich kilku miesięcy kandydat na urząd Prezesa Rady Ministrów, intensywnie przygotowując się do nowej roli, pogłębił i uzupełnił swoje kwalifikacje niezbędne do jej pełnienia. Uczestniczył m.in. w wielu konferencjach, spotkaniach i konsultacjach tematycznych dotyczących takich dziedzin jak problemy gospodarki i rynku pracy, system zdrowia, rolnictwo, energetyka, górnictwo i zagadnienia bezpieczeństwa energetycznego, bezpieczeństwo państwa, fundusze europejskie, zakulisowe zjawiska społeczne, system zarządzania sprawnym państwem, polityka antykorupcyjna, samorząd lokalny. Istotnym doświadczeniem politycznym kandydata w ostatnich czterech miesiącach były również liczne, organizowane w klubach dyskusyjnych, na uczelniach, w organizacjach eksperckich (think tankach) i w innych miejscach publicznych w różnych

regionach naszego kraju, otwarte spotkania z obywatelami, sporadycznie także programy medialne, w trakcie których prezentował on zarys swojego programu *Zmiany dla Polski* i mógł skonfrontować jego założenia z opiniami osób należących do rozmaitych środowisk społecznych i zawodowych.

Na szczególną uwagę zasługuje zaangażowanie Piotra Glińskiego w dziedzinie pozanaukowej działalności społecznej. Jako uczeń, już w latach sześćdziesiątych, należał do drużyny żeglarskiej Związku Harcerstwa Polskiego i był instruktorem harcerskim. Na studiach w roku 1976 zaangażował się w działalność opozycyjną, m.in. w środowisku warszawskiego Studenckiego Komitetu Solidarności; m.in. wspierał ofiary Czerwca 1976 i uczestniczył w wydawaniu bezdebitowego studenckiego czasopisma „Indeks”. W latach osiemdziesiątych brał udział w działaniach NSZZ „Solidarność”: przed wprowadzeniem stanu wojennego był m.in. członkiem kierowanego przez Zofię Romaszewską Zespołu Interwencji i Mediacji Regionu Mazowsze, po 13 grudnia 1981 r. współpracował ze strukturami podziemnymi „Solidarności”, m.in. publikował w bezdebitowej prasie, organizował liczne spotkania struktur i komórek podziemnej „S”, dokumentował wystąpienia i demonstracje. 15 grudnia 1981 r. współorganizował strajk pracowników PAN w Pałacu Staszica, po którego stłumieniu został zatrzymany.

W drugiej połowie lat osiemdziesiątych rozpoczął działalność w niezależnych od władz PRL organizacjach ekologicznych. Pod koniec lat osiemdziesiątych był m.in. członkiem Komisji Ochrony Środowiska Komitetu Obywatelskiego przy Lechu Wałęsie. Działalność społeczną na rzecz ochrony środowiska kontynuował w III Rzeczypospolitej. W wyborach do Sejmu w 1997 roku był jednym z kandydatów Wyborczej Koalicji Liderów Ekologicznych na listach Unii Wolności; w latach 1997–2000 był członkiem tej partii (przez kilka lat był wiceprzewodniczącym Forum Ekologicznego UW). Na początku pierwszej dekady obecnego stulecia uczestniczył w inicjatywie powołania nowej partii ekologicznej Zieloni 2004; z inicjatywy tej wycofał się z powodu różnic programowych jeszcze przed powstaniem partii. Wniósł ponadto istotny wkład w działalność kilku innych stowarzyszeń obywatelskich, m.in. Społecznego Instytutu Ekologicznego (w latach 1997–2003 był jego prezesem), Stowarzyszenia Klon/Jawor i Akademii Rozwoju Filantropii w Polsce, promujących rozwój społeczeństwa obywatelskiego. Jest też m.in. członkiem Stowarzyszenia Wolnego Słowa i Stowarzyszenia „Polska Jest Najważniejsza”.

Różne organizacje pozarządowe i organy samorządowe, a także Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwo Kultury, Ministerstwo Gospodarki oraz Ministerstwo Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych korzystały z pomocy prof. Piotra Glińskiego jako eksperta. W 2010 roku został on powołany do Narodowej Rady Rozwoju przy



Prezydencie Rzeczypospolitej Polskiej Lechu Kaczyńskim, gdzie pełnił funkcję członka Zespołu Koordynacyjnego Rady.

Kandydat na urząd Prezesa Rady Ministrów dobrze zna współczesny świat, ma bogate doświadczenia pracy i pobytów naukowych za granicą. Jako stypendysta, uczony zaangażowany we współpracę badawczą, wykładowca akademicki, konsultant lub uczestnik konferencji i seminariów naukowych oraz wyjazdów studyjnych przebywał m.in. w Stanach Zjednoczonych (w tym na półrocznym stypendium Fundacji Forda w Uniwersytecie Stanforda), w Chinach, Meksyku, Indiach, Mongolii, Niemczech, Francji, Belgii, Hiszpanii, Włoszech, Austrii, Danii, Finlandii, Łotwie, Federacji Rosyjskiej, b. Jugosławii, Serbii, Wietnamie i na Tajwanie. Przez wiele lat był aktywnym członkiem jednego z komitetów badawczych Międzynarodowego Stowarzyszenia Socjologicznego (International Sociological Association), a także członkiem International Society for Third Sector Research (ISTR). Opracowywał ekspertyzy na temat społeczeństwa obywatelskiego i ruchów ekologicznych w Polsce, m.in. na zlecenie Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP), Regional Environmental Center for Central and Eastern Europe oraz North-South Centre of the Council of Europe.

Biegle włada językiem angielskim i rosyjskim, a w stopniu podstawowym – niemieckim i francuskim.

Wyrazem ponadpartyjnego uznania zasług prof. Piotra Glińskiego dla naszej Ojczyzny jest odznaczenie go, na wniosek organizatorów VI Forum Inicjatyw Pozarządowych, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski „za wybitne zasługi w działalności na rzecz budowania społeczeństwa obywatelskiego, za osiągnięcia w podejmowanej z pożytkiem dla kraju pracy zawodowej i społecznej” przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego (postanowienie z 2 września 2011 r., Monitor Polski nr 108, poz. 1095).

Piotr Tadeusz Gliński

Warszawa dnia 1 lutego 2013 r.

Pani  
Ewa Kopacz  
Marszałek Sejmu  
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku ze zgłoszeniem przez grupę posłów reprezentowaną przez Pana Posła Jarosława Kaczyńskiego mojej kandydatury na urząd Prezesa Rady Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że wyrażam zgodę na objęcie tego urzędu, jeżeli taka będzie wola Wysokiej Izby.

